NR. 5. LWÓW — MARZEC 1926 ROK II

SZACHY

MIESIĘCZNIK POŚWIĘCONY GRZE I STUDJOM SZACHOWYM

REDAKTOR NACZ. I ODPOWIEDZIALNY: KAROL JAN LINK LWÓW, UL. SAKRAMENTEK 4/II P.	PRENUM. ROCZNA 8 ZŁ, PÓŁROCZNA 4 ZŁ CENA EGZEMPLARZA 75 GROSZY KONTO CZEK. P. K. O. NR. 153.152	ADRES ADMINISTRACJI: „SZACHY" LWÓW, L. SAPIEHY 77. — TEL. 496

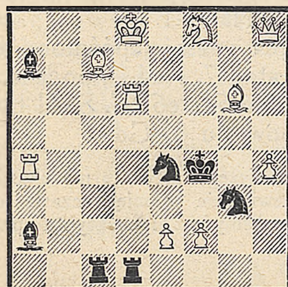
ZADANIA

Nr. 77

J. J. Hajszeryk, Łazy

(IV nagroda na konkursie 2 matów szach sekcji USSK w Moskwie 1926)

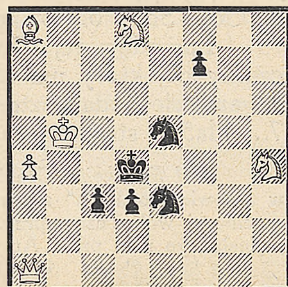

Mat w 2 posunięciach.

Nr. 78

Franciszek Otto, Lwów

(Oryginalne)

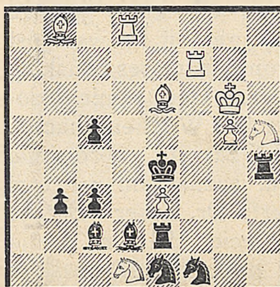

Mat w 2 posunięciach.

Nr. 79

Marjan Wróbel, Lwów

(3 wzmianka pochwalna na konkursie „L'Italia Scacchistica" 1926)

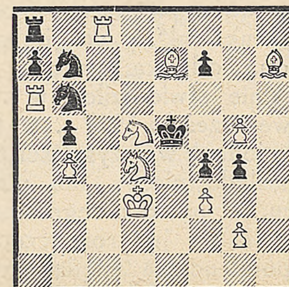

Mat w 2 posunięciach.

Nr. 80

Adolf Brill, Lwów

(Oryginalne)

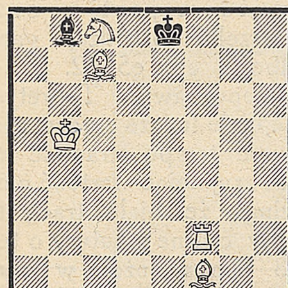

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 81

J. Klemensiewicz, Kraków

(Oryginalne)

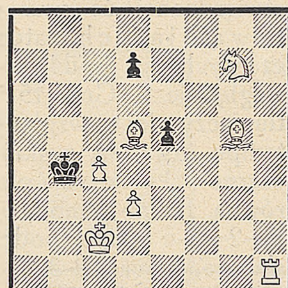

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 82

Cz. i M. Paluchowie, Gródek J.

Poświęcone K. J. Linkowi. (Oryg.)

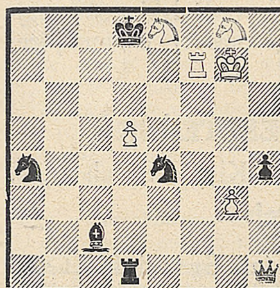

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 83

Leon Silberstein, Lwów

(Oryginalne)

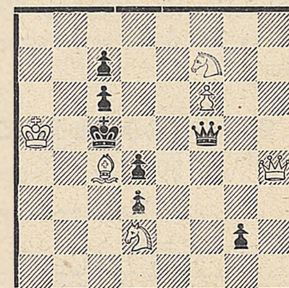

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 84

Antoni Stańko, Brody

(Oryginalne)

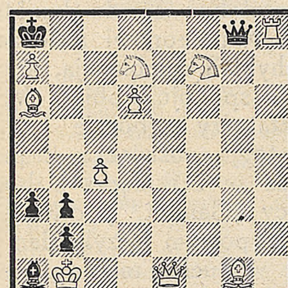

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 85

A. F. Ianovcic. (Oryginalne)

Soroki, Rumunja

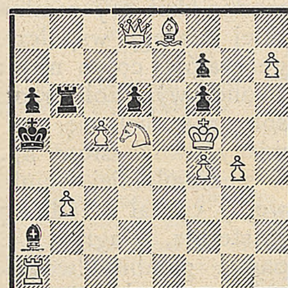

Samomat w 2 posunięciach.

Nr. 86

M. Soukup, Pardubice

(Oryginalne)

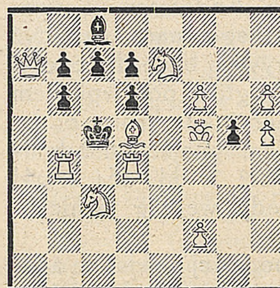

Samomat w 5 posunięciach.

Nr. 87

Eustachy Wolański, Lwów

(„Słowo Polskie" 1925)

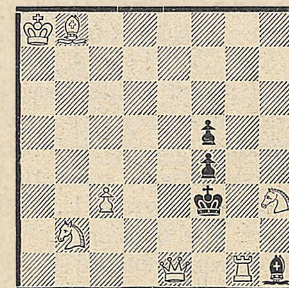

Samomat w 5 posunięciach.

Nr. 88

Saturnin Limbach, Lwów

(Oryginalne)

Samomat w 6 posunięciach.

Rozwiązania zadań oraz wszelkie uwagi, prosimy nadsyłać do Redakcji (nie do Administracji!). Nazwiska rozwiązujących ogłosimy w następnym numerze pod warunkiem, że rozwiązania wpłyną najdalej do 1. IV. 1926.

ALEKSANDER WAGNER

DO ANALIZY GAMBITU LWOWSKIEGO

(Dokończenie)

IV. „POLAK WĘGIER — DWA BRATANKI!"

Gambit lwowski jest w swej zasadniczej koncepcji ofiary pieszka królewskiego bronią obosieczną i służy zarówno do ataku, jak do obrony. W maju 1917 r. wywołała w świecie szachowym silne wrażenie rozegrana na turnieju pięciu mistrzów węgierskich w Budapeszcie partja Dr. Esser—Breyer, w której czarne po 1. d4, Sf6; 2. c4 zagrały niespodzianie 2.... e5! zaś po 3. d×e5, Sg4! Zaskoczone tym nieznanym gambitem białe broniły się niedołężnie przedwczesną interwencją hetmana 4. Hd4 i uległy w 31 posunięciu. Mistrz Breyer oświadczył, że wynalazcą nowego gambitu jest amator węgierski J. Abonyi, który nazwał tę obronę na cześć swego rodzinnego miasta **„obroną budapeszteńską"**.

Przy porównaniu tej pozycji z pozycją 1. Sf3, d5; 2. e4, d×e4; 3. Sg5, widzimy, że z wyjątkiem białego pieszka c4 w pierwszej, a czarnego c7, który jeszcze nie „narukował" w drugiej pozycji, gambit lwowski jest dokładną odbitką lustrzaną obrony budapeszteńskiej, co lojalnie stwierdziłem w swym artykule zamieszczonym we wrześniu 1917 r. w „Deutsches Wochenschach". Ażeby jednak w przyszłości uniknąć zarzutu wzorowania się, naśladownictwa lub plagjatu, zaznaczam na tem miejscu, że przed rozegraniem partji Dr. Esser—Breyer skończyła się już rozpoczęta w lecie 1916 r. partja korespondencyjna między mną a p. Żuk-Skarszewskim na temat gambitu lwowskiego. Obie zresztą koncepcje nie są oryginalne ze względu na „gambit Tennisona".

Ponieważ biały pieszek c4 nie gra czynnej roli prawie w żadnym warjancie obrony budapeszteńskiej, przeto jej analiza odnosi się *mutatis mutandis* do gambitu lwowskiego i na odwrót tak dalece, że nawet minjatura Miniati—Jones (partja 138 „Słowa Polskiego") znajduje swój pendant w jeszcze piękniejszej następującej minjaturze:

23. OBRONA BUDAPESZTEŃSKA

grana 2. VII. 1917 w Wiedeńskim Klubie Szachowym.

Helmer—Dr. Krejcik

1. d4, Sf6; 2. c4, e5!; 3. d×e5, Sg4; 4. f4? Gc5; 5. Sh3, S×h2?; 6. W×h2??, Hh4+; 7. Kd2, d5!; 8. Hb3, G×h3!; 9. H×h3, H×f4+; 10. Kc2, H×f1!; 11. Hc8+, Ke7; 12. H×h8, H×c2+; 13. Gd2, Sc6!; 14. H×a8, Sb4+; 15. Kb3, H×c4+; 16. Ka4, b5+; 17. Ka5, Gb6#.

Partja ta wzbudziła powszechny zachwyt, przypomina bowiem nieśmiertelną partję Anderssen—Kiezierycki, nie posiada jednak teoretycznego znaczenia, gdyż po 6. Sg5, S×f1; 7. K×f1 wygrywają białe. Przeoczył to wielki mistrz Schlechter, który ogłosił pod wpływem tej partji entuzjastyczny artykuł i krytykę obrony budapeszteńskiej i nazwał ją ostatecznem genjalnem odparciem hetmańskiego gambitu białych: 1. d4, d5; 2. c4! Skoro czarne zagrają 1... Sf6, wtedy według Schlechtera 2. c4 jest błędem.

Pod wpływem tej krytyki, popartej dokładną analizą obrona budapeszteńska była aż do ubiegłego roku w modzie na turniejach międzynarodowych. Na turnieju czterech mistrzów w Berlinie 1918 r. szampion warszawski Rubinstein przegrał w ten sposób białemi przeciw Miesesowi i dr. Vidmarowi. Był to ostatni trjumf **czarnej węgierskiej bratanki** gambitu lwowskiego. W pogoni za sanacją analiza odkrywa dla białych jako *ultima ratio, sed ratio* 4. e4! (analogicznie do 3.... e5! w gambicie lwowskim). Mieses ratuje obronę przez 4.... h5!! (porównaj atak Górawskiego). Wszelako szampion holenderski Dr. Euwe zadaje cios ostateczny gambitowi budapeszteńskiemu w partji przeciw Miesesowi na turnieju mistrzów w Hastings 1924 r.:

1. d4, Sf6; 2. c4, e5; 3. d×e5, Sg4; 4. e4, h5; 5. Sc3, Gc5; 6. Sh3, Sc6; 7. Sd5!! i białe wygrały w 32 posunięciu.

W tym właśnie warjancie czarny gambit po 7. Sd5 nie wytrzymuje dalszej krytyki. Natomiast według mej analizy, podanej pod **A** w poprzednim artykule w analogicznym warjancie gambit lwowski znosi każdą krytykę:

1. Sf3, d5; 2. e4, d×e4; 3. Sg5, e5; 4. h4, Sc6; 5. Gc4, Sh6; 6. c3, Sa5; 7. Ha4+!

Powodem tej różnicy jest właśnie spóźniony rekrut czarny c7, który umożliwia atak 7. Ha4+, podczas gdy w gambicie budapeszteńskim po 6.... c6? 7. Sa4! byłoby 7.... Ha5+ stratą czasu z powodu 8. Gd2!

(*Od Redakcji:* Część V niniejszego artykułu nie ukazała się w „Słowie Polskiem" z powodu zwinięcia w międzyczasie rubryki szachowej, wobec czego przedrukowaliśmy ją z manuskryptu uprzejmie nadesłanego nam przez Autora).

V. MEMENTO!...

Okoliczność, że w jednym i tym samym warjancie gambit budapeszteński okazuje się niepoprawnym, natomiast gambit lwowski przezwycięża każdą obronę, uprawnia do postawienia ogólnej tezy, już dawno w praktyce stwierdzonej, że gra gambitowa jest prerogatywą białych, natomiast wszelkiego rodzaju gambity czarnych np. 1. d4, c5? albo 1. e4, e5; 2. Sf3, f5? względnie 2. Gc4, f5? są niepoprawne. Teoretycznie tłumaczy się to względem, że białe lepsze z góry o jedno tempo otwarcia, zyskują drugie tempo stracone przez czarne wskutek bicia pieszka. Przyjmując wartość pieszka równą trzem tempom widzimy, że białe tracą tylko 3—2=1-o tempo, podczas gdy czarne z natury o tempo słabsze, tracą 1+3—1 aż 3 tempa, jeżeli w obronie ofiarują pieszka. Czyli, że wartość obu gambitów przedstawia stosunek 1:3 na niekorzyść czarnych.

Gra gambitowa białych żywym swym przebiegiem upodabnia się do błyskawicznej ofenzywy Napoleona, to też lapidarny tekst partyj gambitowych przypomina lapidarny styl biuletynów Wielkiej Armji. Natomiast modne dziś gry zamknięte podobne są do kunktatorskiej strategji współczesnych Napoleonowi austrjackich generałów, co to niejedną chybiali kombinacją, aby pozwolić swym żołnierzom zjeść spokojnie obiad. Między sobą rozumieli się owi kunktatorzy wybornie bez wymiany dwóch słów np. strategja austrjacka z pruską w siedmioletniej wojnie; lecz w zetknięciu z bogiem wojny czekał ich druzgoczący „Gambit" pod Marengo, Austerlitz, Wagram i t. d. Typowym przykładem odparcia gambitu lwowskiego (w duchu metody austrjackich generałów jest następująca partja, gdzie po rozstrzygnięciu pozostaje na pobojowisku 16 nietkniętych pieszków!! Podaję ją jako groźne *memento* zmanierowania gry królewskiej:

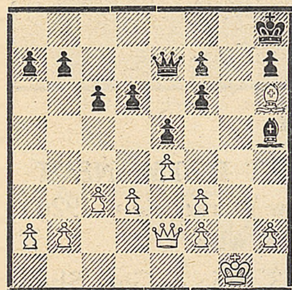
24. ZUKIERTORT—RETI

grana 20. II. 1912 na turnieju mistrzów w St. Sebastian.

Fargacs—Teichmann

1. Sf3, Sf6; 2. Sc3, Sc6; 3. e4, e5; 4. Gb5, Gb4; 5. 0—0, 0—0; 6. d3, d6; 7. Gg5, Gg4; 8. Sd5, Sd4; 9. S×b4, S×b5; 10. Sd5, Sd4; 11. Kh1, Kh8; 12. c3, S×f3; 13. g×f3, Gh5; 14. He2, c6; 15. S×f6, g×f6; 16. Gh6, Wg8; 17. Wg1, He7; 18. W×g8, W×g8; 19. Wg1, W×g1; 20. K×g1......(DIAGRAM)

Remis?...

Yes!...

Otwarcie 1. Sf3 nazwano otwarciem przyszłości, więc gambit lwowski jest gambitem przyszłości. Czy dostanie się w przyszłości jak jego sobowtór, gambit budapeszteński, na arenę międzynarodową, to zależy od szampionów polskich, zwłaszcza zaś od amatorów aspirujących do polskiego szampionatu, którzy się wyspecjalizują według niniejszych wskazań.

MISTRZ R. SPIELMANN W POLSCE

W październiku 1925 r. bawił w Polsce mistrz Rudolf Spielmann, który w drodze na międzynarodowy turniej w Moskwie zawadził o Warszawę i Łódź, dając w tych miastach przedstawienia gry jednoczesnej. W Warszawie na 23 granych partyj osiągnął po 4 godzinach gry wynik + 11 — 2 = 10, zaś w Łodzi na 19 partyj + 7 — 0 = 12, co trzeba uznać jako bardzo chwalebny rezultat dla amatorów łódzkich. Pozatem rozegrał mistrz Spielmann 4 równoczesne partje konsultacyjne z najlepszymi graczami Łodzi z wynikiem + 1 — 1 = 2. Wygrali: Appel, Landau i Librach, remis: Daniuszewski i Goldfarb, Kolski i Mund, przegrali: Gottesdiener i Rozenblatt. Przytaczamy tu partję ostatnią, wygraną przez Spielmanna w iście mistrzowskim stylu.

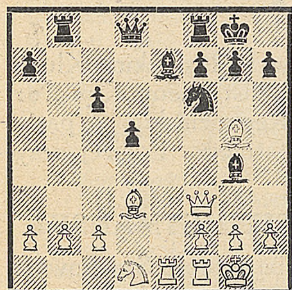
25. CZTEROSKOCZKOWA

grana 25. X. 1925 w simultanie konsultacyjnym w Łodzi.

R. Spielmann — {**Gottesdiener** / **Rozenblatt** (konsultacyjnie)

1. e4, e5; 2. Sf3, Sf6; 3. Sc3, Sc6; 4. d4, e×d4; 5. S×d4, Gb4; 6. S×c6, b×c6; 7. Gd3, d5; 8. e×d5, c×d5[1]); 9. 0—0, 0—0[2]); 10. Gg5, c6; 11 Hf3, Ge7; 12. Wae1, Wb8[3]); 13. Sd1! Gg4 (DIAGRAM); 14. G×f6!![4]), G×f3; 15. G×e7, Hd7; 16. g×f3, Wfe8; 17. Gc5, Hh3; 18. We3, f5[5]); 19. Wfe1, Hh5[6]); 20. G×f5, W×e3; 21. S×e3, H×f3; 22. Ge6+, Kh8; 23. b4, h5; 24. Sf5, Hg4+; 25. Sg3, Hf3; 26. We3, Hd1+; 27. Kg2, g6; 28. c3, h4; 29. Gd4+, Kh7; 30. Wf3![7]), h×g3; 31. Wf7+, Kh6; 32. Ge3+, g5; 33. Gf5, Wh8; 34. h×g3[8]), Hh5; 35. We7. Czarne poddały[9]).

Pozycja po 13... Gg4.

UWAGI WEDŁUG „GŁOSU POLSKIEGO“

[1]) Chcąc grać na remis, najlepiej zastosować tu ciąg Bogoljubowa 8... He7+, gdyż białe muszą się wówczas zgodzić na wymianę hetmanów przez 9. He2.

[2]) Ostatnio często stosowano w tej sytuacji pociągnięcie Capablanki 9... G×c3, przyczem białe osiągają wprawdzie lepszą pozycję figur, jednak w dalszym przebiegu gry mają gorszą sytuację pieszków.

[3]) W tem miejscu czarnym nie wolno grać h6 gdyż po 13. G×h6, g×h6 nastąpiłby rozstrzygający atak 14. Hg3+.

[4]) To poświęcenie hetmana w rzeczywistości oznacza dobrą zamianę, gdyż w dalszym rozwoju partji białe zyskują zato 3 figury.

[5]) Czarne wobec swej słabej sytuacji, próbują ataku, osłabiają jednak przez to głównie pozycję własnego króla. Stosunkowo najlepszym ciągiem było tu 18... W×e3, gdyż białe nie miałyby potem otwartej linji wieżowej.

[6]) O ile czarne grają na zdobycie pieszka, przegrana jest jeszcze szybsza np. 19... W×e3; 20. W×e3, f4; 21. We7, H×f3; 22. Ge2, Hh3; 23. Gd4 i t. d.

[7]) Znów dobrze wykalkulowane poświęcenie figury, które w następstwie prowadzi do pewnej wygranej.

[8]) Pozatem białe grożą 35. Gd4.

[9]) Czarne są zupełnie bezbronne. Grozi im nietylko Gd4, lecz w jeszcze wyższym stopniu g4.

KONGRES SZACHOWY W HASTINGS

W dniach 28/XII 1925 do 6/I 1926 odbył się w Hastings (Anglja) tradycyjny kongres szachowy, w czasie którego rozegrano turniej mistrzów, turniej główny oraz 8 innych turnieji o czysto lokalnem znaczeniu. We wszystkich tych turniejach brało udział po 10 zawodników.

Wynik turnieju mistrzów: 1 i 2 nagrodę zdobyli ex-aequo A. Aljechin i Dr. M. Vidmar osiągnąwszy po 8½ punktów (94·4%). Obaj wygrali po 8 partyj, zaś partję między sobą zremisowali po 17 posunięciach. Rezultat powyższy jest jeszcze jednym argumentem, wskazującym na konieczność zmierzenia się obu matadorów z mistrzem świata Capablancą. 3 i 4 nagrodę podzielili ex-aequo R. Michell i Dr. A. Seitz mając po 5 p. Porządek dalszych miejsc uwidoczniony jest w załączonej tabeli.

Miejsce	NAZWISKO	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Punkty
1	**A. Aljechin**	□	½	1	1	1	1	1	1	1	1	8½
2	**Dr. M. Vidmar**	½	□	1	1	1	1	1	1	1	1	8½
3	**R. Michell**	0	0	□	1	1	0	1	1	0	1	5
4	**Dr. A. Seitz**	0	0	0	□	1	1	½	1	1	½	5
5	E. Colle	0	0	0	0	□	0	1	1	1	1	4
6	F. Yates	0	0	1	0	1	□	½	0	1	½	4
7	D. Janowski	0	0	0	½	0	½	□	½	½	1	3
8	G. Norman	0	0	0	0	0	1	½	□	0	1	2½
9	V. Wahltuch	0	0	1	0	0	0	½	1	□	0	2½
10	E. Sergeant	0	0	0	½	0	½	0	0	1	□	2

W turnieju głównym 1 nagrodę zdobył A. Teller 7½ p. (mistrz Berna moraw.), 2. H. Stephenson, 3. P. Bolland.

OD ADMINISTRACJI

P. T. Prenumeratorom, którzy dotychczas nie wpłacili zaległą prenumeratę, wstrzymujemy wysyłkę dalszych numerów.

Prenumeratorom, którzy wpłacą całoroczną prenumeratę wyślemy dotychczas wyszłe numera bezpłatnie, które jeszcze w małej ilości posiadamy na składzie.

Prosimy również PT. Prenumeratorów i Czytelników „Szachów“ o popularyzowanie pisma i zjednywanie mu nowych odbiorców.

Wszystkim Klubom Szachowym, biorącym „Szachy“ komisowo w celu pojedynczej rozsprzedaży dajemy odpowiedni rabat, na cele Klubu.

Mistrz Aleksander Flamberg

Dnia 26 stycznia 1926 roku zmarł jeden z najwybitniejszych polskich mistrzów szachowych współczesnej doby: Aleksander Flamberg. Oto krótki rys Jego działalności szachowej w kraju i zagranicą:

Urodzony w Warszawie w 1880 r., znalazł się jako 15-letni chłopiec w Collegium Technicznem w Londynie i tam zaczął stawiać pierwsze kroki na 64 polach. Tam też zetknął się z mistrzem Ryszardem Teichmannem, a grywając z nim niemal co dnia, doszedł do dużej znajomości gry, tak, że trzeba go uważać za ucznia Teichmanna.

Powróciwszy po kilku latach do Warszawy, zajął odrazu w gronie tamtejszych szachistów poważne stanowisko. W pierwszym zaraz roku zdobył na turnieju lokalnym 2-gą nagrodę po Langlebenie. Od tego czasu pierwsza nagroda warszawska nieopuszczała Go prawie nigdy, mimo współudziału nieraz Rubinsteina, Bogoljubowa i innych znanych mistrzów. Na szerokiej międzynarodowej arenie nie występował Flamberg nigdy, to też Jego działalność ograniczała się wyłącznie do Warszawy i Rosji. Wyniki osiągnięte przez Niego na większych turniejach są następujące: 1911 r. Petersburg: 2-gi po Lewickim, 1912 r. Wilno: 5-ty po Rubinsteinie, Dr. Bernsteinie, Lewickim i Niemcowiczu, 1913 r. Warszawa: w turnieju 3-ch mistrzów 1-szy przed Durasem i Łowckim, 1914 r. Petersburg: 3-ci po Aljechinie i Niemcowiczu jedynie przez to, że w ostatniej rundzie nie chciał przyjąć proponowanej Mu remis. W matchu pobił Bogoljubowa 3:0.

Posiadał On dar szybkiej orjentacji, gruntowną znajomość tak teorji otwarć jak i strategji szachowej, subtelne odczucie pozycji oraz precyzję w traktowaniu końcówek. Pozatem grę Jego znamionowała ogromna prostota i styl kryształowo czysty. Cześć Jego Pamięci!

26. NIEPRZYJĘTY GAMBIT HETMAŃSKI

grany 7 lutego 1913 w matchu w Warszawie.

E. Bogoljubow — A. Flamberg

1. d4, d5; 2. c4, e6; 3. Sc3, c5; 4. c×d5, e×d5; 5. Sf3, c×d4; 6. H×d4 [1]), Sf6; 7. Gg5, Ge7; 8. 0—0—0 [2]), 0—0 [3]); 9. e3, Ge6; 10. Gd3, h6; 11. h4?, Ha5; 12. Hf4, Sc6; 13. g4, Wfc8; 14. Kd2, Wd8; 15. G×h6?, Se4+; 16. G×e4, d×e4+; 17. Sd4, S×d4; 18. e×d4, W×d4+; 19. Kc2, W×d1; 20. W×d1, g×h6; 21. H×h6, Wc8; 22. He3, H×a2 i czarne wygrały.

UWAGI MISTRZA A. FLAMBERGA

(„Szachista Polski" 1913)

[1]) Lepiej prawdopodobnie 6. S×d4, później g3, sprowadzając do groźnego dla czarnych warjantu Schlechtera i Rubinsteina.

[2]) Bardzo ryzykowne; lepiej 8. Wd1.

[3]) Jedyne posunięcie; gdyby 8. Sc6 lub 8. Ge6 to 9. Ha4, później e4. Posunięcie to zawiera ofiarę pieszka, przyjęcie której jednakże naraziłoby białe na silny atak.

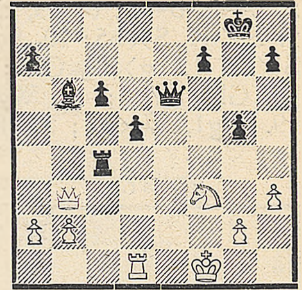

27. SKOCZKIEM KRÓLEWSKIM

grana 27. X. 1925 w turnieju o mistrzostwo Lwowa.

Morawski — Barusiewicz

1. e4, e5; 2. Sf3, Sc6; 3. Gc4, Sd4; 4. S×d4, e×d4; 5. 0—0, g6; 6. d3, Gg7; 7. c3, d×c3; 8. S×c3, Se7; 9. d4, 0—0; 10. Ge3, c6; 11. Hd2, d5; 12. e×d5, c×d5; 13. Gd3, Gf5; 14. Se2, G×d3; 15. H×d3, Sf5; 16. Wac1, Wc8; 17. Hb3, Hd7; 18. Wc3, Wfe8; 19. Wfc1, Wc6; 20. Ha4, S×e3; 21. f×e3, W×e3; 22. W×c6, b×c6; 23. Hc2, He8; 24. Kf2, We4; 25 Hd3, He6; 26. Wd1, Gh6; 27. Sg1, Ge3+; 28. Kf1, W×d4; 29. Hc2, Wf4+; 39. Sf3, g5; 31. h3, Wc4; 32. Hb3, Gb6. (DIAGRAM).

W tem miejscu partja została przerwaną, z tem, że zostanie dokończoną 2. XI. 1925. Ponieważ jednak Barusiewicz w oznaczonym terminie się nie stawił, kierownik turnieju na podstawie regulaminu turniejowego przyznał punkt Morawskiemu walc-over'em.

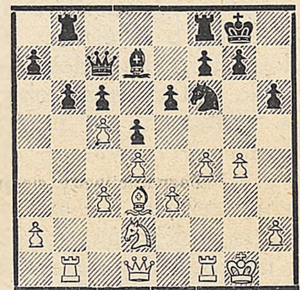
28. NIEPRZYJĘTY GAMBIT HETMAŃSKI

grany w turnieju kwalifikacyjnym w Warszawie w 1926 r.

P. Frydman — I. Towbin

1. d4, d5; 2. c4, e6; 3. Sc3, Sf6; 4. Gg5, Sbd7; 5. e3, c6; 6. Sf3, Ha5 [1]); 7. Sd2! Gb4; 8. Hc2, 0—0; 9. G×f6, S×f6; 10. Gd3, Gd7; 11. 0—0, Wac8? [2]); 12. c5! G×c3; 13. b×c3, h6; 14. Wab1, Hc7; 15. f4, Wb8; 16. Hd1! [3]), b6; 17. g4! (DIAGRAM) e5! [4]); 18. d×e5, G×g4; 19. He1, Sd7; 20. c×b6, W×b6; 21. Hh4, Sc5; 22. W×b6, a×b6; 23. Gb1, Ge2; 24. Wf2, Gd3; 25. G×d3, S×d3 [5]); 26. Wg2, Kh8; 27. Sf3, Hd7; 28. Hh5, He7 [6]); 29. h3, Ha3; 30. Kh2, H×c3 [7]); 31. Hg4! g6 [8]); 32. Hh4! Kg7? [9]); 33. Sd4! Kh7; 34. Sf5! Czarne poddały [10]).

Pozycja po 17. g4!

UWAGI L. TUGAN-BARANOWSKIEGO

[1]) Obrona ta została wprowadzona na turnieju w Cambridge Springs 1904 roku. Czarne otrzymują dobrą grę, muszą jednak postępować bardzo ostrożnie.

[2]) Bardzo słabe, prawie że bezcelowe posunięcie; każde inne byłoby lepsze.

[3]) Białe przeprowadzają hetmana w zamiarze zaatakowania skrzydła królewskiego czarnych.

[4]) Po półgodzinnym namyśle znajdują czarne najlepszą obronę, która znacznie osłabia atak białych przez wymianę gońców.

[5]) Cel czarnych jest osiągnięty, ale za to skoczek d3 stoi „deplaciert" bez możności jakiejś akcji.

[6]) Po 28... f5 następuje 29. Sh4! z natychmiastową wygraną.

[7]) 30... Hc1 również nie ratuje partji.

[8]) Jeśli czarne grają 31... Wg8 to następuje 32. Sg5! Wf8; 33 Se6! Wg8; 34. Sd8!! z wygraną białych.

[9]) Lepszą obroną było 32.. Kh7, ale i to tylkoby nieco partję przedłużyło.

[10]) Białe całą partję grały po mistrzowsku.

W sierpniu 1925 r. bawił w Białostockim Klubie Szachowym znany warszawski szachista Leon Kremer, który rozegrał z mistrzem T. Regedzińskim 3 partje z wynikiem +1—0=2 dla ostatniego. Poniżej przytaczamy jedną z tych partyj:

29. NIEPRZYJĘTY GAMBIT HETMAŃSKI

grany 5. VIII. 1925 w Białostockim Klubie Szachowym.

T. Regedziński — L. Kremer

1. d4, d5; 2. c4, e6; 3. Sc3, Sf6; 4. Gg5, Ge7; 5. e3, Sbd7; 6. Sf3, 0—0; 7. Gd3, c6; 8. c×d5 [1]), e×d5; 9. 0—0, We8; 10. Hc2, Sf8 [2]); 11. h3, Se4! [3]);

12. Gf4, S×c3![4]); 13. b×c3, Sg6; 14. Wab1, Gd6!; 15. G×d6, H×d6; 16. c4[5]), d×c4; 17. G×c4, Hf6!; 18. Wb3, b5; 19. Gd3! G×h3!; 20. G×g6! h×g6; 21. Se5, G×g2!; 22. K×g2, Hg5+ 23. Kf3, Hh5+; 24. Kg3, W×e5!; 25. d×e5, Hg5+; 26. Kf3, Hh5+; 27. Kf4, Hh4+ i remis przez wieczny szach.

UWAGI MISTRZA T. REGEDZIŃSKIEGO

[1]) To posunięcie obecnie uważane jest za najlepsze.

[2]) Warjant Teichmanna, który jednakowoż należy grać bardzo ostrożnie, aby osiągnąć równą partję. W dalszym ciągu czarne wywiązują się z tego zadania doskonale.

[3]) Jeżeli 11....Sg6; 12. Se5, Sd7; 13. G×e7, H×e7; 14. f4 z następnem Wae1 i białe są w przewadze.

[4]) Doskonale zagrane! Niedostatecznem byłoby f5.

[5]) Białe są lepiej rozwinięte, wobec czego mają małą przewagę, którą jednakowoż jest bardzo trudno wykorzystać. Teraz czarne osiągają forsowną nierozegraną.

I. TURNIEJ O MISTRZOSTWO POLSKI

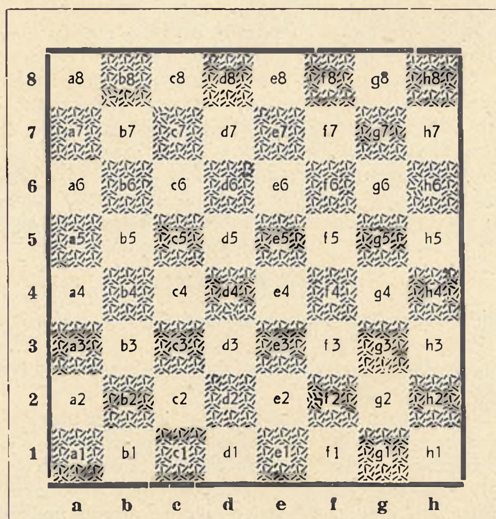
Od chwili odzyskania niepodległości i zjednoczenia wszystkich ziem polskich, liczne rzesze szachistów rozsianych po całej Polsce były ożywione jednem gorącem pragnieniem: utworzenia Polskiego Związku Szachowego, którychby objął wszystkie organizacje szachowe w kraju z równoczesnem rozegraniem I. Turnieju o Mistrzostwo Polski. Niestety te dążenia rozbijały się o różne przeszkody i dopiero teraz po 7½ latach niezależności politycznej, zaczynają przybierać realne kształty. Inicjatywę w tej sprawie daje Warszawskie Towarzystwo Zwolenników Gry Szachowej, które organizuje I. Turniej o „Mistrzostwo Rzeczypospolitej Polskiej“. Zostały już wysłane zaproszenia do najpoważniejszych ośrodków szachowych w kraju z prośbą o wysłanie delegatów na turniej. Jeżeli liczba uczestników będzie większą niż 20, turniej będzie t. zw. grupowy z ostateczną rozgrywką w grupie zwycięzców. Zaproszenia otrzymały: Poznański Klub Szachowy, Wileński Klub Szachowy, Górnośląski Związek Szachowy, Lwowski Klub Szachistów, Klub Szachowy „Hetman“ we Lwowie (po 1 graczu), Białostocki Klub Szachowy, Krakowski Klub Szachistów, Łódzki Klub Szachistów (po 2 graczy) razem 11 graczy. Z Warszawy biorą udział mistrze: Kleczyński, Kohn, Łowcki i Przepiórka, oraz zwycięzcy z turnieju kwalif.: Blass, Frydman, Kremer, Makarczyk lub Feinmesser, razem 8. Turniej będzie liczył więc circa 19 graczy. Przypuszczalni gracze poszczególnych miast będą nast.: Białystok: Cukierman i Regedziński, Kraków: Dr. Ameisen, Chwojnik, Lwów: Friedmann (lub Knappeis Z.) i Popiel, Łódź: Daniuszewski i Mund. Turniej rozpocznie się 12. IV. 1926 o godz. 4 popołudniu w lokalu Warsz. Tow. Zwol. Gry Szach. Gra odbywać się będzie 6 razy w tygodniu. Równocześnie z turniejem ma się odbyć zjazd delegatów w celu utworzenia Polskiego Związku Szachowego.

K. J. LINK

ZASADY POLSKIEJ PISOWNI SZACHOWEJ

Zaznajomiwszy się już z nazwami figur, z ich oznaczeniem typograficznem i literowem, przechodzimy do opisania szachownicy.

W tym celu po właściwem ustawieniu szachownicy (t. j. tak, aby prawe dolne pole narożne miało kolor biały) wypisujemy u dołu szachownicy od strony lewej ku prawej szereg małych liter od

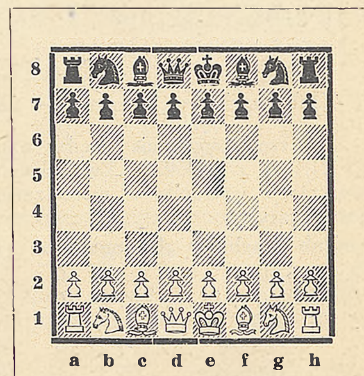
a—h, zaś po stronie lewej szachownicy od dołu ku górze szereg cyfr arabskich od 1—8. W ten sposób każda kolumna i każdy wiersz szachownicy otrzymują swą, im tylko przynależną, nazwę: kolumna a, kolumna b, kolumna c i t. d. oraz wiersz 1, wiersz 2, wiersz 3 i t. d. Ponieważ zaś każde pole leży na skrzyżowaniu jednej kolumny z jednym wierszem, przeto nazwa każdego pola powstaje z połączonych nazw danej kolumny i danego wiersza. A więc np. pole a1, b1, c2, d7, f8, h3 i t. d. Musimy tu zaznaczyć, że nazwę kolumny pisze się zawsze małą literą i przed nazwą wiersza (a nie odwrotnie!). Cały ten proceder opisywania objaśnia bliżej załączona wyżej opisana szachownica.

Skoro już znamy oznaczenie figur i pól szachownicy, przystępujemy do notowania dowolnych stanowisk i pozycyj na szachownicy. A więc: gdy np. król stoi na polu e4, to piszemy Ke4, gdy hetman stoi na polu a8, piszemy Ha8, gdy pieszek stoi na polu g2, piszemy Pg2 i t. d., umieszczając zawsze znak figury tuż przed nazwą pola na którem odnośna figura stoi. Gdy mamy na szachownicy wiele figur białych i czarnych, to naprzód notujemy stanowisko białych, a potem stanowisko czarnych figur, zaś tak białe jak i czarne figury, notujemy zawsze w następującym porządku: 1. król, 2. hetman, 3. wieża, 4. goniec, 5. skoczek, 6. pieszek. O ile mamy kilka figur tego samego gatunku np. 2 wieże, 2 gońce, 2 skoczki, 6 pieszków, to wtedy stosujemy się do porządku alfabetycznego kolumn t. j. naprzód notujemy figury stojące na kolumnie a, potem na kolumnie b, następnie na kolumnie c i t. d, czyli będzie np.: Wa3 i Wg7, Sb7 i Sg1, Pb2, Pc5, Pd5, Ph2. Gdyby te same figury stały na tej samej kolumnie, to wówczas stosujemy się do porządku cyfrowego wierszy; a więc będzie np.: Ga4 i Ga7, Pe2 i Pe7, Pf3 i Pf4.

Przechodzimy teraz do notowania pozycji zasadniczej (początkowej) figur białych i czarnych. Powszechnie jest przyjętem, że białe figury umieszczone są zawsze u dołu, a czarne figury u góry szachownicy. Gdy daną pozycję podajemy zapomocą notacji i diagramu (t. j. szachownicy), to wówczas notację czarnych umieszczamy powyżej szachownicy, zaś notację białych poniżej (tak jak na obok załączonym diagramie). Gdy daną pozycję podajemy wyłącznie zapomocą notacji, to wówczas zawsze podajemy naprzód pozycję białych a potem czarnych. Tu zaznaczamy, że o ile w danej pozycji występuje kilka tej samej jakości figur, to wtedy dla oszczędności miejsca tylko raz przytaczamy znak tej figury, podając za nim przynależne pola np.: Wa8, h8, Gc8, f8, Pa7, b7, c7 i t. d.

Czarne

Ke8, Hd8, Wa8, h8, Gc8, f8, Sb8, g8, Pa7, b7, c7, d7, e7, f7, g7, h7.

Ke1, Hd1, Wa1, h1, Gc1, f1, Sb1, g1, Pa2, b2, c2, d2, e2, f2, g2, h2.

Białe

(Ciąg dalszy nast.)

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

† **Ewald Ullrich** młodociany kompozytor drezdeński zmarł tragiczną śmiercią w listopadzie ub. r. w wieku 23 lat.

† **Jos. de Koning** znakomity problemista holenderski zmarł 23. X. 1925 w Amsterdamie Zmarły był przez długi czas redaktorem działu zadaniowego w „Tijdschrift van den Nederlandschen Schaakbond“.

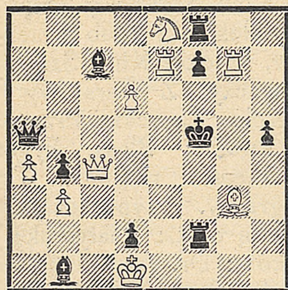
† **Ksiądz Andrej Ursić** znany szeroko jugosłowiański kompozytor zadaniowy zmarł 18. X. 1925. W ciągu swej 35-letniej twórczości zadaniowej skomponował On wiele prac w stylu szkoły czeskiej, której był gorącym zwolennikiem.

Cześć Ich Pamięci!

Nr. 89

† Ewald Ullrich, Drezno

(„Chemnitzer Tagblatt“ 1925)

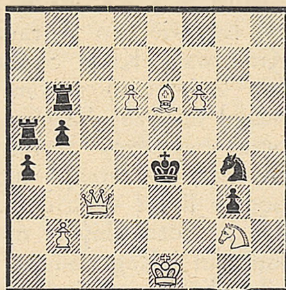

Mat w 2 posunięciach.

Nr. 90

† J. M. de Koning, Amsterdam

(Wzmianka zaszczytna w konk. „Numa Preti Memorial“ 1909)

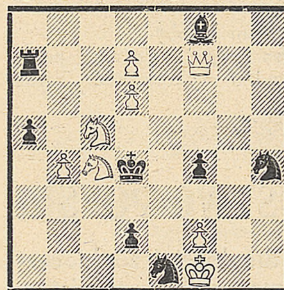

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 91

† Andrej Ursić, Vogersko

(III nagroda narodowego konk. trójmatów w Zagrzebiu 1925)

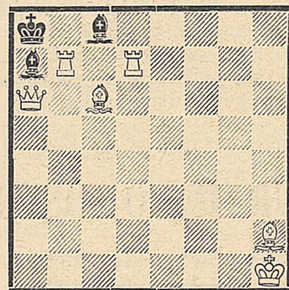

Mat w 3 posunięciach.

Nr. 92

† Andrej Ursić, Vogersko

(„Dom in Svet“ 1904)

Samomat w 2 posunięciach.

Turniej Klubu Szachowego „Goniec“

Grupka amatorów szachistów zawiązała w listopadzie 1925 Kolejowy Klub Szachowy „Goniec“ we Lwowie i przeprowadziła 1-szy turniej klasyfikacyjny, którego wynik podaje załączona tabela. Po ukończeniu tego turnieju przystąpił Klub do zorganizowania 1-szego turnieju o mistrzostwo Klubu na rok 1926. Turniej ten rozpocznie się 14 marca b. r. w cukierni WP. Barona (Grodecka 9). Nowemu Klubowi zasyłamy serdeczne „Szczęść Boże“ w dalszej owocnej pracy.

Miejsce	NAZWISKO	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	Punkty
1	A. Semen	□	1 0	1 1	1 0	1 0	1 1	1 0	1 1	1 1	1 1	1 1	16
2	T. Czarnecki	0 1	□	1 0	0 ½	0 0	1 1	1 1	1 1	1 1	1 1	1 ½	14
3	F. Hutter	0 0	0 1	□	0 1	0 0	1 1	1 1	1 1	1 1	1 1	1 1	14
4	W. Kwitek	0 1	1 ½	1 0	□	1 1	1 0	1 1	1 0	1 0	1 ½	1 1	14
5	B. Leszczyński	0 1	1 1	1 1	0 0	□	0 0	0 0	1 0	1 1	1 0	1 1	11
6	J. Fiszer	0 0	0 0	0 0	0 1	1 1	□	0 ½	1 1	1 0	1 1	1 1	10½
7	J. Szymański	0 1	0 0	0 0	0 0	1 1	1 ½	□	1 0	1 1	1 0	1 0	9½
8	S. Włoch	0 0	0 0	0 0	0 1	0 1	0 0	0 1	□	1 0	1 1	1 1	8
9	K. Bielecki	0 0	0 0	0 0	0 1	0 0	0 1	0 0	0 1	□	1 1	1 0	6
10	E. Ekes	0 0	0 0	0 0	0 ½	0 1	0 0	0 1	0 0	0 0	□	1 0	3½
11	K. Maczubski	0 0	0 ½	0 0	0 0	0 0	0 0	0 1	0 0	0 1	0 1	□	3½

MATCH

Klub Szachowy „Hetman“ — „Lwowski Klub Szachistów“

Trzecie spotkanie między obu powyższymi klubami odbyło się 21/II b. r. w lokalu „Lwowskiego Klubu Szachistów“. Obie reprezentacje wystąpiły w nieco zmienionych składach. Wynik jest następujący:

Klub Szachowy „Hetman“		„Lwowski Klub Szachistów“	
1. J. Halka	0	H. Friedmann	1
2. Jacobi	0	L. Meersand	1
3. R. Kurkiewicz	0	L. Kohn	1
4. S. Limbach	0	H. Knappeis	1
5. K. Morawski	1	Tiegerman	0
6. L. Orzeł	1	A Grünberg	0
7. I. Popiel	1	M. Scherz	0
8. J. Sokołowski	1	Dr. Roman	0
9. M. Wójcik	1	L. Silberstein	0
10. M. Wróbel	0	Dr. N. Lilien	1
Razem	5	Razem	5

Match zakończył się więc poraz drugi nierozegraną 5:5.

ADRESY KLUBÓW, TOWARZYSTW, KÓŁEK I SEKCYJ SZACHOWYCH W POLSCE

Kolejowy Klub Szachowy „Goniec“ we Lwowie. Sekretarjat: A. Semen. Parowozownia P. K. P. „Wschód“.

Sekcja Szachowa Klubu Sportowego „Ascola“ w Warszawie. Sekretarjat: W. Cederbaum. Długa 53.

„Bielsko-Bialski Klub Szachowy“ (Bielitz-Bialaer Schachklub). Biała koło Bielska. Hotel pod „Czarnym Orłem“.

„Łódzkie Towarzystwo Zwolenników Gry Szachowej“. Łódź, Sienkiewicza 3/5.

„Klub Szachistów“, Gorlice, Gimnazjum.

Z KARTY ŻAŁOBNEJ

† **Amos Burn**, mistrz angielski I klasy zmarł 25 listopada 1925 r. w 77 roku życia. Zmarły należał do najtęższych szachistów swojej epoki, jak świadczą nagrody zdobyte przez niego, w różnych turniejach międzynarodowych, to też śmierć jego okryła żałobą cały świat szachowy. Urodzony w Hull, rozpoczął swoją karjerę szachową w Liverpoolu, gdzie jako 17-letni chłopak zdobył mistrzostwo tamtejszego klubu szachowego. W r. 1871 wspólnie z J. Wiskerem zdobył mistrzostwo Brytyjskiego Związku Szachowego. W r. 1886 w Londynie dzieli z Blackburnem 1 i 2 miejsce, w r. 1886 w Nottingham 1-szy, w r. 1889 Nowy York 5-ty, 1889 Amsterdam 1-szy (Dr. Lasker 2-gi), 1897 Berlin 5-ty, 1898 Kolonia 1-szy, 1900 Paryż 5-ty, 1900 Monachjum 4-ty, 1907 Ostenda 5-ty, 1912 Wrocław 12-ty. Pod koniec życia prowadził rubrykę szachową w tygodniku „The Field“. Cześć Jego Popiołom!

SPROSTOWANIA

P. J. Klemensiewicz poprawia zad. Nr. 13 następująco: Kd1, Hf7, Sf1, Pd2; — Kd3, Sh1, Pd4. Rozw.: 1. Sg3! Minjatura Nr 57 po sanacji wygląda następująco: Kg4, Hb3, Gb6, h7; — Kc6, Pb7, e6 Rozw.: 1. Gf5!

P. E. Wolański poprawia zad. Nr. 24 przez dostawienie białego pieszka na g6, a odrzucenie zbędnego pieszka h6. Rozwiązanie zostaje niezmienione, tylko 15 ruch białych brzmi Wg5+!

Klub Sportowy „Ascola“ zawiadomił nas, że podane w Nrze 4 adres i nazwa klubu są niewłaściwe, wobec czego umieszczamy je powtórnie po poprawieniu.

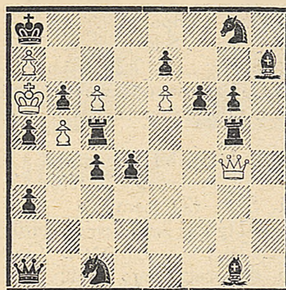
W partji Regedziński-Oljan str. 32, wiersz 3-ci od góry i we „Wiadomościach“ str. 34, wiersz 22 od góry ma być *a l'aveugle*. We „Wiadomościach“ („Słowo Polskie“) str. 33 wiersz 7 od góry zamiast „21. XII. 1925 włącznie (dział 86)“ ma być: „3. I. 1926 włącznie (dział 87)“. Pod artykułem „Zasady Polskiej Pisowni Szachowej“ zamiast: (Dok. nast.) ma być: „Ciąg dalszy nastąpi“. Adres „Koła Szachowego O. R. M.“ jest Marszałkowska 68/4.

POKWITOWANIA

Na fundusz wydawniczy „Szachów“ złożyli: Józef Zwoliński, Siedlec 2 zł. Zawija Kazimierz, Stanisławów 5 zł. Skowroński Tadeusz, Gdańsk 10 zł. Stankiewicz Michał, Warszawa 3 zł. Rudnicki Florjan, Kraków 2 zł. — Dalsze datki przyjmuje Administracja „Szachów“, Lwów, L. Sapiehy 77.

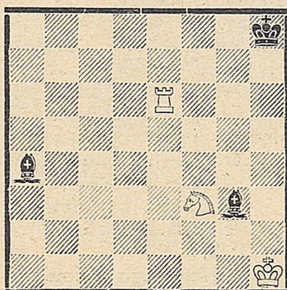
STUDJA

Nr. 2.
Dawid Przepiórka, Warszawa
(II nagroda na konkursie „Magyar Sakkvilag“ za 1925 r.)

Biały zaczyna i remisuje!

Nr. 3.
Henry Rinck, Barcelona
(„Chemnitzer Tagblatt“ 1925)

Biały zaczyna i wygrywa.

Rozwiązania studjów prosimy nadsyłać do Redakcji do 1. IV. 1926 włącznie. Rozwiązania i nazwiska rozwiązujących ogłosimy w następnym numerze.

ROZWIĄZANIE STUDJUM Z N-RU 4-GO:

Nr. 1. T. Regedziński. 1. Wc2Xc3+! KXc3 (lub A); 2. SXh1, a2; 3 h7, Kb2 (c2)! (po a1H wygrywa 4. h8H+); 4. h8H, Kb1; 5. Hb8+, Ka1 (c1); 6. He5, Kb1; 7. He4+, Kb2; 8. Hd4+, Kb1; 9. Hd1+, Kb2; 10. Sf2! a1H; 11. Sd3+, Ka2; 12. Ha4+, Kb1; 13. Hb3+, Hb2; 14. HXb2‡. **A.** 1...Kb2; 2 SXh1, a2; 3. h7, a1H; 4. h8H i wygrywa, gdyż grozi odsłoniętym szachem hetmana, przeciw czemu czarny jest bezbronny.

Trafne i wyczerpujące rozwiązania studjum nr. 1 nadesłali: B. Cwilong, S. Limbach, Zb. Milli, Cz. Paluch, E. Wolański.

Turniej o mistrzostwo Krzemieńca na Wołyniu

W dniu 12 lutego b. r. po 6-dniowych zmaganiach ukończył się turniej o mistrzostwo Krzemieńca, zorganizowany przez grupę tamtejszych szachistów. W turnieju wzięło udział 7 szachistów, z tych p. M. Zińczuk z powodu nagłego wyjazdu musiał wystąpić z turnieju. Tytuł „Mistrza Krzemieńca na rok 1926“ zdobył Borys Lech (Rosjanin) osiągnąwszy 5 punktów, 2. L. Ginzberg (dotychczasowy mistrz nieoficjalny), 3. A. Wajsberg, 4. B. Lemberg i t. d. Przebieg turnieju bliżej objaśnia załączona tabelka.

Miejsce	NAZWISKO	1	2	3	4	5	6	Punkty
1	**B. Lech**	□	1	1	1	1	1	5
2	L. Ginzberg . . .	0	□	0	1	1	1	3
3	A. Wajsberg . . .	0	1	□	1	½	0	2½
4	B. Lemberg . . .	0	0	0	□	1	1	2
5	B. Wajsberg . . .	0	0	½	0	□	1	1½
6	Rubin	0	0	1	0	0	□	1

WIADOMOŚCI

Konkurs dwuchodówek głównej sekcji szachowej USSK w Rosji dał następujący rezultat ogłoszony w dwutygodniku „64“ (Moskwa): Nadesłano 119 zadań. 1-szą nagrodę otrzymał S. Boros (Budapeszt), 2—3. ex-aequo P. ten Cate (Leiden) i S. S. Lewmann (Moskwa), **4. J. J. Hajszeryk (Łazy, Polska)**, 5. O. Votruba (Praga), 6. L. A Issajew (Moskwa), 7 S S. Lewman, 8. P. E. Neunywako. Wzmianki zaszczytne: 1. K. A. L. Kubbel (Leningrad), 2. J. Katzenelenbogen (Leningrad), 3. S. S. Lewmann, 4. i 5. Dr. E. Palkoska (Praga), 6. L. A. Issajew, 7. K. A. Larsen (Kopenhaga), 8 J. Lüttgens (Pinneberg), 9. M. Barulin (Moskwa), 10. W. Karsch (Barmstedt). Wzmianki pochwalne: 1. K. Nielsen (Kopenhaga), 2 W. Kobatz (Mińsk), 3. P. ten Cate.

„L'Italia Scacchistica“ ukończyła swój konkurs roczny zadaniowy z nast. wynikiem. Dwuchodówki: 1 nagroda A. Ellerman (Buenos Aires), dwie 2-gie nagrody A. Ellerman, 3. G. Cristoffanini (Genua), 4. A. Ellerman, 5. A. Ellerman; dwie 1-sze wzmianki zaszczytne *ex-aequo* prof. Somma (Palermo) i G. Cristoffanini, 2. A. Ellerman, 3. P. ten Cate (Holandja); 1. wzmianka pochwalna Cristoffanini, 2 prof. Somma, **3. Marjan Wróbel (Lwów).** Trójchodówki. 1 nagroda N. K. Małachoff (Rosja), 2. Arvid Kubbel (Leningrad), 3. J. Hartong (Rotterdam); 1 wzm. zaszczytna V. de Barbieri (Genua), 2. G. May (Turyn), 3. G. May.

Naszym kompozytorom Pp.: J. J. Hajszerykowi, mistrzowi D. Przepiórce i M. Wróblowi składamy serdeczne gratulacje z powodu odniesionych przez Nich sukcesów na międzynarodowej niwie zadaniowej. Nagrodzone prace podajemy w N-rze bieżącym.

W Bielsku zawiązał się 16 grudnia ub. r. Klub Szachowy, który przystąpił do rozegrania turnieju klasyfikacyjnego. Klub liczy 140 członków.

W Poznaniu odbył się w czasie 25. I. — 11. II. b. r. turniej o mistrzostwo Uniwersytetu. Pierwszą nagrodę uzyskał J. Ślusar 15 p., drugą J. Machalski 14 p, trzecią ex-aequo L. Gogolin i E. Janik po 12 p.

„Nowy Dziennik“ wychodzący w Krakowie urządził turniej szachowy, w którym wzięło udział 9 graczy. Wynik: 1. M. Chwojnik 7 p., 2—3. ex-aequo E. Rubinstein i B. Schenker po 5½ p., 4. Błaszczak 4½ p.

W Gorlicach w tamtejszem gimnazjum powstał niedawno Klub Szachistów, który przystąpił obecnie do rozegrania turnieju o mistrzostwo gimnazjum. Nowej placówce zasyłamy życzenia: „Szczęść Boże!“

W Stanisławowie rozpoczęły się w dniu 7 marca b. r. 2 turnieje szachowe (dla zamiejscowych i dla graczy stanisławowskich) staraniem Koła Szachowego przy Tow. „Młodzież Polska“.

Tugan-Baranowski rozegrał 25 lutego b. r. seans gry jednoczesnej w Sekcji Szachowej Klubu Sportowego „Ascola“ w Warszawie z wynikiem + 10 — 2 = 0.

Turniej II klasy warszawskiej rozpoczął się 12 lutego b. r. z udziałem 30 szachistów w 3 grupach po 10. W grupie pierwszej wysunął się na czoło Nowiński, w drugiej Vogel i Aronszajn, w trzeciej Marjensztrass, Markowicz i Potempski.

W Lesznie (Wielkopolska) powstanie w najbliższej przyszłości Klub Szachistów, którego organizatorem jest p Feliks Pacholski.

W Łodzi rozpoczął się 20 lutego b. r. turniej kwalifikacyjny o wejście do turnieju o mistrzostwo Polski. Udział bierze 14 graczy I i II klasy a mianowicie: Appel, Aronzon, Daniuszewski, Goldfarb, Hirszbajn, Hurwicz, Kolski, Kossower, Landau, Librach, Dr. Szarski, Szer, Szestakowski i Winawer.

Międzynarodowy Związek Szachowy rozpisuje przy współpracy Węgierskiego Związku Szachowego międzynarodowy turniej 3-matów. Warunki: zadania na diagramach (maximum 3) z rozwiązaniem należy nadsyłać pod adresem A. Havasi, Budapeszt I., Kiraly-Hago utca 2, do 1 czerwca 1926. Nagrody: 60, 50, 40, 30 i 20 franków szwajc. Sędziowie: Dr. K. Ebersz i L. Schor. Wynik zostanie ogłoszony w lipcu 1926 w „Magyar Sakkvilag“.

W Hyeres (Riwiera francuska) odbył się z końcem stycznia międzynarodowy turniej szachowy. 1-szą nagrodę zdobył Rumun A. Baratz 8½ p. (94·4%), 2. D. Janowski 7 p., 3. M. Romih 6 p., 4. A. Maas 5½ p., 5—6. V. Halberstadt i H. Müller po 5 p., 7—8. C. Prince i R. Scott po 3, 9. Pani Stevenson 2 p., 10. N. Fridman 0 p.

Ciekawa statystyka. W turnieju moskiewskim na 210 rozegranych partyj białe wygrały 75, czarne 54, remis 81. Co do otwarć to podział był następujący: z posunięciem 1. e4 było partyj 82, z pos. 1. d4 było 103, z pos. 1. Sf3 było 17, z pos. 1. c4 było 8. Największy sukces odniosły: partja hiszpańska na 20: + 11 — 4 = 5, sycylijska na 17: + 4 — 10 = 3 i obrona Aljechina na 8: + 0 (!!) — 6 = 2.

„Wiener Schach-Zeitung“ z powodów trudności finansowych z dniem 1/I 1926 połączyło się z „Österreichische Schachrundschau“ i będzie nadal wychodzić pod niezmienioną nazwą. W związku z tem zaszły pewne zmiany w składzie Redakcji: dział partyj objął austrjacki mistrz Albert Becker, a dział zadań wiedeński kompozytor zadaniowy prof. Halumbirek.

W Czerniowcach odbył się turniej o mistrzostwo Bukowiny przy udziale 10 zawodników. Pierwszą nagrodę i tytuł „Mistrza Bukowiny na rok 1925/26“ zdobył Dr. Kahane 9 punktów (100%), 2) Nargang, 3) i 4) Wasserman i Sternberg ex-aequo.

W turnieju o mistrzostwo Berlina rozpoczętym dnia 26/I 1926 bierze udział 18 graczy.

Międzynarodowy turniej w Semmeringu rozpoczął się 6 marca b. r. z udziałem następujących mistrzów: Aljechin, Bogoljubow, Davidsohn, Grünfeld, Janowski, Kmoch, Dr. Michel, Niemcowicz, Reti, Roselli del Turco, Rubinstein, Spielmann, Dr. Tarrasch, Dr. Tartakower, Dr. Treybal, Dr. Vajda, Dr. Vidmar, Yates. Walka zapowiada się niezwykle interesująco.

Konkurs dwuchodówek rozpisany w maju ub. r. przez rumuńskie pismo szachowe „Revista de Sah“, ukończył się we wrześniu z następującym wynikiem: Nadesłano 32 zadań 12 kompozytorów. Pierwszą nagrodę otrzymał A. Grinblat, 2 i 3-ą A. Grinblat i I. A. Sifman, 4-ą R. Cofman & Critman. Wzmianki zaszczytne: 1) A. Grinblat, 2) V. Ianovcic, 3) i 4) ex-aequo R. Cofman i I. Gross

„Revista de Sah“ w Nrze 3—4 przynosi oryginalne zadania E. Wolańskiego i M. Wróbla oraz wynik turnieju o mistrzostwo Lwowa, zaś w Nrze 5 przedruk partji Knappeis—Meersand (14).

ROZWIĄZANIA KOŃCÓWEK Z N-RU 4-GO:

Nr. 3. Białe wygrały przez nast. efektowną podwójną ofiarę: **1. Gc3 · g7+! S×g7** (po Kg8; 2. Sh6≠); **2. H×g7+!! K×g7** (po Ke8 nastąpiłoby 3 Sf6+, Kd8; 4. Hf8+, Kc7; 5. H×e7+, Kc8; 6. Wg8≠ lub 5... Sd7; 6. H×d7≠); **3. Sh6+! Kf6** (po Kf8 (g8); 4. Wg8≠ a po K×h6; 4 Sf5+, Kh5; 5. Wg5≠); **4. Sg8+, Ke5; 5. Wg5+, Kf4** (po f5; 6 W×f5≠); **6. Wf5≠.**

Nr. 4. Partja miała następujący przebieg: 1. e4! Sf7; 2. Kg4, Kg6 (po Se5+; 3. W×e5!) (z groźbą Sh6+); 3. f4! g×f4; 4 K×f4, Kf6; 5. e5+, Ke7 (po Kg6? czarne straciłyby pieszka); 6. Kg4, Kd7 (z groźbą Kc6); 7. Wb7+, Ke8; 8. W×f7! K×f7; 9. Kh5! i zacięty Grünfeld musiał kapitulować po 13-sto godzinnej rozpaczliwej walce, ponieważ stracił opozycję. Biały pieszek był nie do wstrzymania.

TRAFNE ROZWIĄZANIA NADESŁALI:

Końcówka Nr. 3: B. Cwilong, T. Horak, J. Jeziorański, N. Kaszuba, E. Kofler, S. Limbach, Zb. Milli, Cz. Paluch, Fr. Otto, M. Rosenblat, St. Smoleń, W. Suchodolski, E. Tomczak, E. Wolański.

Końcówka Nr. 4: S. Limbach, Cz. Paluch, St. Smoleń.

ROZWIĄZANIA ZADAŃ Z N-RU 4-GO:

Nr. 62. T. Horak ≠**4.** (Z N-ru 3-go). Przez przeoczenie opuściliśmy trzecie rozwiązanie uboczne nadesłane przez p. J. F r e u n d a z Borysławia: **C.** 1. Hd5—a5+! Kd3; 2. We3+, Kc2; 3. Ha4+, Kc1; 4. Wc3+, G×c3≠ wobec czego poprawka Autora staje się nieracjonalną.

Nr. 65. T. R. Dawson 1≠. Po bliższem zbadaniu zadania okazuje się, że w żaden zwykły sposób nie da się ono rozwiązać. Musi być to coś niezwykłego! Aby więc ułatwić sobie rozwiązanie, spróbujmy odgadnąć j a k i e b y ł o o s t a t n i e p o s u n i ę c i e c z a r n y c h. Przypatrzmy się dokładnie pozycji. Odrazu wpada w oczy, że pieszki białe na linji d i h są zdublowane, a zatem czarne musiały przez to zdublowanie stracić 2 skoczki (względnie skoczka i pieszka). Dalej łatwo jest sprawdzić, że czarne pieszki a3 i b4 muszą pochodzić z pól a7 i b7, wobec czego staje się intrygującą obecność białych pieszków a5 i b5 poza czarnymi pieszkami. Ta paradoksalna pozycja da się w praktyce tylko wtedy przeprowadzić, gdy pieszki (białe albo czarne) będą mogły przy mijaniu się bić 2 figury przechodząc z linji a na b i b na a. Ponieważ czarne mają już tylko 1 figurę zabitą do dyspozycji, wynika z tego, że c z a r n e pieszki a i b biły białego hetmana i wieżę przy mijaniu białych pieszków. Stąd dalszy wniosek, że wszystkie inne czarne pieszki stoją na swych zasadniczych linjach. A zatem zabity czarny pieszek p o c h o d z i ł z l i n j i h.

Po tej analizie pozycji przystępujemy do właściwego zagadnienia: ostatniego ruchu czarnych. Teoretycznie możliwych jest 6 ruchów: 1) Ge6—f7, 2) a4—a3, 3) c5×b4, 4) e6—e5, 5) e7—e5, 6) e6×f5. Z tych odpadają: ruch 2 z powodów całkiem oczywistych, oraz ruchy 3 i 6, gdyż stoją w sprzeczności z powyższą analizą pozycji. Zajmijmy się teraz bliżej pozostałemi ruchami i przeprowadźmy r e t r o s p e k t y w n ą a n a l i z ę posunięć czarnych i białych. A więc 1: Ge6—f7?, Gf7—e8+ (lub Sf7—g5+) i wytwarza się pozycja, gdzie czarne są w pacie. A więc ruch ten jest n i e m o ż l i w y. Dalej 4: e6—e5? d4—d5+, Ke5—f6 (po e7—e6? wytwarza się pozycja w praktyce niemożliwa), e3×**S**(!)d4+, S∾—d4+ i znowu pozycja w praktyce niemożliwa, gdyż Ga1 daje t. zw. „fałszywy szach“. Pozostaje więc j e d y n e 5: e7—e5, d4—d5+ (po Kb2—b3+? a4—a3+ powstaje niemożliwa pozycja pieszków: białe a5, b5, czarne a4, b4), Ke6—f6+, S∾—g5+ i t. d., przy zupełnie możliwej pozycji. A więc ostatnim ruchem czarnych było t y l k o e7—e5! Wobec tego rozwiązaniem zadania jest: **1. d5×e6≠!!** *(en passant).*

Typowe zadanie Dawsonowskie! Napozór bagatelka (1≠!), w rzeczywistości niezwykle piękny i trudny „Retro-Problem“. Wielu Czytelników nie mogąc uporać się z trudnościami analizy, nadesłało tylko 1. d×e6≠ bez powyższego dowodu, co uważamy za nielogiczne i bezprawne Trafną analizę (jakkolwiek dość niewyczerpującą) nadesłało jedynie 2 Czytelników: E. Wolański (Lwów) i B Cwilong (Piotrków).

Nr. 66. A. F. Ianovcic 3≠. 1. Gd1—b3! (grozi 2. Hf5+!).
...S3c2 (b5); 2. H×c4+, ...c5; 2. S×d3!
.. S7b5; 2. H×c6+, ...∾; 2. Hf5+!
U b o c z n e rozwiązanie **A.** 1. Sc1 b3! (grozi Sc5≠).
..c×b3; 2. Hf5+! ...∾; 2. Sc5≠

Nr. 67. B. Czyżewski ≠**5.** 1. Wh5—g5! d5; 2. Wg6, h×g6; 3. Sf5+ **(3. Kc1! 3. Wh4!)**, g×f5; 4. Kc1, f×g4; 5. Hd1+. Se×d1≠. Rozwiązania uboczne. **A.** 1. Kc1!, **B.** 1. Wgh4!, **C.** 1. Gb2!, **D.** 1. Sf7!, **E.** 1. Sg8!

Nr. 68. M. Soukup ≠**7.** 1. We8—f8! Kd3; 2. Gc4+, Ke3; 3. Wf1, e6; 4. Ha1! e5; 5. Sd4, e×d4; 6. Ge2, d3; 7. Gd1, d2≠.

Częściowo uboczne: **3. Sc3!**, 4. Sd5, 5. Ge2, 6. Wf1, 7. Gd1 oraz **2. Sc1+!** 3. Hd6, 4. Sb5, 5. Gg4, 6. Gd1, 7. Wf1. Paradoksalna pozycja!

Nr. 69. L. Tugan-Baranowski 2≠. 1. Wd2—d7! (grozi Sd2≠).

Nr. 70. N. Goliński 2≠. 1. Se8—g7! (tempo). Pod tym skromnym pseudonimem ukrywa się jeden z wybitnych kompozytorów polskich.

Nr. 71. W. Geier 3≠. 1. Gd8—a5! (tempo).
...Wd4+; 2 S×d4+, ...We7; 2. Sd4+, .. Sd6+; 2. H×d6+,
...S×e5+; 2. S×e5≠ ...S∾; **2. Hc7 (d6)**+, ...∾; 2 Hb6 lub Hc7≠.

Zadanie to jesteśmy skłonni uważać za niepoprawne, wskutek częściowo ubocznego rozwiązania, które w zadaniu tempowem bezwzględnie nie powinno występować.

Nr. 72. J. Klemensiewicz 3≠. 1. Hf5—h3! (tempo).
... Kc5; 2. He3+, ...c5; 2. Kf6,

Nr. 73. K. Sypniewski 2≠. 1. Se4—f2! (tempo).

Nr. 74. A. Hillbricht 3≠. 1. Sf5—e3! (grozi 2. Ge7+ i 3. Hf6≠).
...K×f3; 2. Gc3+! ...Gd5; 2 Ge7+; .. ∾; 2 Ge7+,

Mottem tego pięknego zadania dekoracyjnego jest: „Krzyż i wieża Eiffel“.

Nr. 75. J. K. Speiser 3≠. 1. Gg3—d6! (tempo).
...W∾; 2. Sd2+, ...Sc∾; 2. Sg1+, ...Sh∾; 2. Sh4+,
...b×a2; 2. Se1+, ..b7∾; 2. Se5+, ...f7∾; 2. Sg5+,

Prześliczna konstrukcja kalejdoskopu skoczkowego.

Nr. 76. J. J. Hajszeryk ≠**4.** 1. We1—a1!! e6; 2 Gd2, e×d2; 3. Wfb1! d1H(W); 4. Sd4+, H(W)×d4≠. 3... d1G; 4. Hg6 (lub 5 innych temp), G×e2≠. 3... d1S; 4. Se3+, S×e3≠. W celu usunięcia duali, Autor wstawił 2 białe pieszki na b5, c6 i 2 czarne na b6, c7. Niezwykle oryginalne i ogromnie trudne zadanie. Fascynujący wstęp, z piękną ideą przemiany składają się na bajkową całość.

TRAFNE ROZWIĄZANIA ZADAŃ NR. 4 NADESŁALI:

LWÓW: M. Barth (70, 72, 73), **T. Horak** (66, 67 A, C, D, 68—76), **S. Limbach** (66, 67 A, 68—76), **Inż. W. Łasiński** (70, 73, 74), **J. Melet** (69—71, 73), **E. Messner** (69—73), **Fr. Otto** (66, 67 A, C, D, E, 68—76), **S. Sadowy** (66 A. 69—73), **M. Strokon** (66, 69, 70, 72, 73), **W. Szajan** (70—73), **E. Wolański** (65, 66, 67 aut, A, B, C, D, E, 68—76).

D. Akselrad, Kołomyja (70, 72, 73), **St. Biernat, Koło** (70, 72, 73, 75), **B. Cwilong, Piotrków** (65, 66, 67 A, C, D, E, 68—75), **A. Dawidowicz, Łódź** (66, 67 A, C, 69—74), **T. Hnatowicz, Gródek Jagiell.** (66 A, 70, 72, 73), **J. Jezioranski, Warszawa** (66 A, 69—73, 75), **A. Jurkiewicz, Brzeżany** (66, 69—73), **N. Kaszuba, Drohobycz** (66, 69—75), **J. Kiper, Warszawa** (69—72), **E. Kofler, Kołomyja** (69—73, 75), **F. Łapieś, Kraków** (72), **M. Mandel, Złoczów** (70), **Ks. J. Matwijas, Jastrzębica** (70. 72, 73. 75), **Zb. Milli, Jarosław** (66 A, 67 C, D, E, 69—75), **Cz. Paluch, Gródek Jagiell.** (66, 67 B, 68—76), **W. Pomohacze, Zniesienie** (67 C, 69—73), **Fr. Rager, Borysław** (69—72), **M. Rosenblat, Łódź** (66, 69—72), **St. Smoleń, Oporów** (66 A, 67 A, C, D, E, 68, 70, 71, 74, 75), **W. Suchodolski, Łuck** (67 A, 69, 70, 72—74, 76), **J. Szurek, Gorlice** (70), **E. Tomczak, Janiszewo** (66, 69—75), **Ulasiewicz, Warszawa** (71).

ODPOWIEDZI REDAKCJI

Zwracamy się do tych Czytelników, którzy życzą sobie odpowiedzi listownej na nadesłane do Redakcji zapytania, prośby o informacje i t. p., aby zechcieli ***załączać znaczek pocztowy za 15 gr.*** *Na listy bez załączonego znaczka Redakcja* ***bezwarunkowo*** *odpowiadać* ***nie będzie.***

M. Kmietowicz, Lwów. Nadesłany 4-mat słaby, do druku nie nadaje się. Co do końcówek to naturalnie, że można. **„Urzędnik“.** Można ale tylko w zadaniach humorystycznych; natomiast w poważnych zadaniach i partjach według przepisów międzynarodowych — nie. **WPp.: D. Akselrad, W. Bilek, B. Czyżewski, T. Hnatowicz, T. Horak, A. F. Ianovcic, E. Kofler, Z. Konrad, S. Limbach, J. Melet, E. Messner, Zb. Milli, O. B., Fr. Otto, J. Rosberger, R. Tuszowski.** Zadania otrzymaliśmy, serdecznie dziękujemy, zbadamy, ewentualnie umieścimy.

WYDAWCA: KAZIMIERZ ZIELIŃSKI. — ODBITO W ZAKŁADZIE GRAF. L. S. T. W. LWÓW, LEONA SAPIEHY 77 — TELEF. 496